

Mandens Levetid. Konen maa dog være berettiget til som Enke ikke blot at arve Forpagtningsretten, men, hvis det skal have Noget at betyde, ogsaa kunne overføre den paa sin anden Mand, hvis hun vil indlade sig i et nyt Egtteskab, thi ellers faaer Bestemmelsen om de 50 Aar virkelig ikke Noget at betyde. Med Hensyn til Bestemmelserne i § 2 om, at Forpagtningsafgiften skal kunne nedsættes med et vist bestemt Beløb i de første Aar og forhøies i de sidste Aar med et tilsvarende Beløb, da er det ganske vist, at, naar man sammenligner denne Bestemmelse med det, som fandtes i det Forslag, der gik herfra ifjor, saa er dette bedre, men det er ogsaa ganske vist, at der var flere af os, der vare fuldt vel opmærksomme paa det Færlige i de Bestemmelser, der fandtes i Lovforslaget ifjor, og jeg tilligemed flere Medlemmer gjorde her ved Sagens 3die Behandling opmærksom paa, at det kunde faae en meget færlig Betydning, ligesom ogsaa den daværende Indenrigsminister indrømmede dette og var ikke villig til at arbejde hen til at faae disse Bestemmelser fjernede ved Sagens senere Behandling. Denne Nedsættelse af Forpagtningsafgiften med $\frac{1}{5}$ i de første 9 Aar og en lignende Forhøielse i de sidste 9 Aar vil maaffee ikke være tilstrækkelig til at gjøre Forpagtningen til 9aarig istedetfor til 50aarig; men hvor man virkelig for Alvor vil lægge an paa at bruge Loven paa den Maade, kunde Bestemmelsen dog gerne blive meget færlig, og jeg seer heller ikke, hvorfor man skal have en saadan Bestemmelse i Loven. Det er jo dog givet, at, naar en Godseier overhovedet vil lægge an paa at faae det meest Mulige ud af en saadan Forpagtning, saa vil han ved Forpagtningens Overdragelse tage det, som Gaarden paa den Tid kan svare, og hvad den maatte komme til at kunne svare mere i Aarenes Løb, skal komme tilstede ved det af Forpagteren i Gaarden nedlagte Arbeide. Jeg mener derfor, at det i Virkeligheden var meest billigt og retfærdigt, om Forpagteren selv beholdt Frugten af sit Arbeide, istedetfor at give Anviisning paa, at Godseieren kan tage en større eller mindre Deel deraf, saa jeg vilde for mit Vedkommende helst see, at hele denne Bestemmelse

om Nedsættelse og Forhøielse gik ud. Det er ogsaa et af de Punkter, som Striden har været haardest om i det andet Thing. Der er der udtalt baade for og imod Alt, hvad jeg troer, der kan anføres for og imod Sagen, og Udfaldet blev, at det Vædringsforslag, som der var stillet om at borttage denne Bestemmelse, blev forkastet med 29 Stemmer imod 23. Der var altsaa i det andet Thing en temmelig stor Meningsforskjel tilstede om dette Punkt. Jeg har ved at gennemgaae Forhandlingerne vel fundet, at den høitærede Minister har modsat sig, at denne Bestemmelse gik ud, men jeg har dog ikke paa noget Sted truffet paa, at den høitærede Minister har erklæret bestemt, at han ikke vilde modtage Loven, naar denne Bestemmelse gik ud. Jeg antager derfor, at, hvis der var Stemning i dette Thing for at lade den oftnævnte Bestemmelse udgaae, vilde det ikke være umuligt, at dette ogsaa kunde gaae igjennem i det andet Thing, da der ikke var større Forskjel paa Stemmetallet, end der var, og jeg tillader mig fremdeles at troe, at, hvis det var gjorligt at føre § 2 igjennem uden denne Bestemmelse, saa vilde den høitærede Minister efter den Stilling, han hidtil har indtaget under Sagens Behandling, heller ikke lade Lovens Udkommen være afhængig deraf. Jeg skulde derfor, saafremt der skulde vise sig nogen Stemning for at føre en saadan Bestemmelse igjennem i dette Thing, gjerne bidrage Mit til at faae Forslag dervom stillet og fremmet her i Thinget. Men det er jo ganske vist, at efter de Udtalelser, der ere faldne navnlig fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), nærer jeg ikke noget stort Haab om, at det vil lykkes, og hvis det ikke skulde lykkes, vilde jeg dog naturligtvis stemme for Loven alligevel. Den Bestemmelse i § 3, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds gjorde opmærksom paa, om at det skulde være tilladt Forpagteren at frafrive sig Retten til at overlade Forpagtningen til Andre uden Bortforpagterens Samtykke, har man et Sidestykke til i Loven af 25de Marts 1851 om Brugen af Sagten. Der er bestemt, at Sagten følger Brugen af Jorden, naar ikke